

Van die handen heeft de schilder dan ook veel werk gemaakt, alweer met grondige voorstudies. Een enkele maal zijn ze actief, zoals in het portret van ir. D. C. Endert Jr., die even opkijkt van zijn tekentafel. Meestal geeft de schilder de handen van zijn sujetten in rust. Maar in die rust zijn ze niet zonder uitdrukking. Een voorbeeld is het portret van de chirurg P. Vos, waarin de handen werkeloos zijn geworden na altijd bezig geweest te zijn met het menselijk lichaam en dat soms op leven en dood.

'Elke opdracht kan hij aan', werd hierboven aangehaald. Een heel belangrijke kwam van het Rotterdamse gemeentebestuur. Adrianus van der Plas werd uitgenodigd een portret te schilderen van Koningin Juliana, bestemd voor de kamer van Burgemeester en Wethouders in het stadhuis. Het zou een hoogtepunt worden in het werk van de schilder, waarvoor hij veel lof zou oogsten: de persstemmen waren de echo van een algemene bewondering.

Moest voor portretten wel eens onder druk worden gewerkt, de opdrachtgevers hebben in dit geval de kunstenaar niet gehaast, zodat hij ruim de tijd kon nemen. Enkel over een hand, bekende hij later, heeft hij wel veertien dagen gedaan.

Er dreigde toch een moeilijkheid. Hofdignitarissen maakten duidelijk, dat de Koningin maar kort zou kunnen poseren en dat zou doen voor een groepje kunstenaars tegelijk. Dat was nu iets waar Van der Plas maar ongaarne in kon berusten en bij de eerder geschetste zorgvuldige werkwijze is dat ook begrijpelijk. Toch zag het er aanvankelijk niet naar uit, dat voor hem een uitzondering gemaakt zou kunnen worden. Niettemin gebeurde het. Misschien is aan het hof overwogen, dat voor de tweede stad des lands tegemoetkoming gerechtvaardigd was. Mogelijk en zelfs waarschijnlijk is het, dat het beminnelijk en tactvol optreden van de Rotterdamse schilder de weg in het koninklijk paleis voor hem heeft geëffend. Hoe het zij, aan zijn wensen is voldaan en hij kon er achteraf smakelijk van vertellen.

Toen het portret gereed was in het voorjaar van 1952 is het, vóór het zijn bestemming kreeg, in het Museum Boymans tentoongesteld.

'... hiermee heeft Adrianus van der Plas zichzelf overtroffen', schreef het dagblad 'Trouw'. Pierre Janssen, de criticus van 'Het Vrije Volk', die later met zijn originele causerieën